

AYFER TUNÇ

DÜNYA

AĞRISI

OTEL

16. BASKI

♥ can
çağdaş

AYFER TUNÇ
DÜNYA
AĞRISI

Can Çağdaş

Dünya Ağrısı, Ayfer Tunç

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

16. basım: Eylül 2024, İstanbul

Bu kitabın 16. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Shutterstock

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelahuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-1928-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ
DÜNYA
AĞRISI

ROMAN

♥can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005

Kapak Kızı, 2005

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Evvelotel - Saklı, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"*Ömür Diyorlar Buna*", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Suzan Defter, 2011

Kırmızı Azap, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci'yle birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

Osman, 2020

Diyaloglar (Murat Gülsoy'la birlikte), 2022

Kuru Kız, 2023

Memleket Hikâyeleri, 2024

AYFER TUNÇ, 1964'te Adapazarı'nda doğdu. Erenköy Kız Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koğuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Mezun olduğu Erenköy Kız Lisesi'nin kütüphanesine 3 Aralık 2021'de Ayfer Tunç'un adı verildi ancak Mayıs 2022'de hiçbir gerekçe gösterilmeden kaldırıldı ve yerine Erenköy Kız Lisesi mezunu olmayan bir yazarın adı konuldu. Ayfer Tunç'un *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014), *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura* (2018), *Osman* (2020) ve *Kuru Kız* (2023) adlı romanlarının yanı sıra *Memleket Hikâyeleri* (2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâninin Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı, Murat Gülsoy'la birlikte dünya edebiyatı üzerine sohbetlerinden oluşan *Diyaloglar* (2022) kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

1

Bir süredir rüyasında hep Cumhur'u görüyor. Dinozor kılığına girmiş, korkutucu, akıl almaz ölçüde çirkin. Yani otuz küsur yıl önce nasıldıysa öyle.

"Boynuzların var," dedi dün gece gördüğü rüyada.

Cumhur "Boynuzsuz şeytan olmaz," diye karşılık verdi.

Her gördüğünde eğri sırtı daha da eğriyor Cumhur'un, zehirli dikenlerle kaplanıyor. İri, terli elleri biraz daha büyüyor, tırnakları giderek pençeye benziyor. Gözleri başlangıçta simsiyah iki boşluktan ibaretti, şimdi yerlerinde cehennemi andıran kıpkırmızı birer kor parçası var. Bedenine göre küçük olan kafası yine küçük; ama sarı, sivri dişlerinin arasında pis böcekler geziniyor. İltihaplı bir yaraya benzeyen, yeşilleşmiş ağzını açıyor.

"Unuttun mu?" diyor.

Sesi robot sesi gibi metalik, yankılı. Ağzının kenarlarından yapış yapış bir salya akıyor. Uzun, pütürlü dilini Mürşit'in yüzüne yapıştırırken tekrarlıyor.

"Unuttun mu?"

Mürşit her rüyadan unutmamış olduğunu bir kere daha anlayarak uyanıyor.

Doğrulup yatağın içinde oturuyor. Terden sıırsıklam, kalbi ağzında, nabzını alında, göz boşluklarında hissediyor.

Bir zamanlar, on altı yaşında olduğu halde hâlâ ilkokulda okuduğu için aptal olduğunu düşündüğu Cumhuri'dan delice korkardı ve bu korkudan hastalıklı bir haz duyardı. Otuz küsur yıl sonra, rüyalarına giren Cumhuri'dan çok Cumhuri'un hatırlattıklarından korkuyor. Bu seferki korkuda hazzın zerresi yok.

Şimdi hafızasından silerek zararsız bir hale getirmek için bir ömür harcadığı o vahşet gecesini düşünüyor ve Cumhuri'un sıradan bir aptal olmadığını, deli kuvvetine sahip, biçimsiz bedeninin yarattığı korkuyu mükemmel kullanacak kadar akıllı biri olduğunu anlıyor. Gerçi Cumhuri'un varlığındaki bu şeye akıl demek doğru mu, emin değil. Ama etkileyici, hayvani bir şeydi, hatta şeytani.

Cumhuri'un rüyasında birkaç kat artan çirkinliğinin, küçülüp insan boyu kadar kalmış, şeytani bir dinozora benziyor oluşundan kaynaklandığını otuz küsur yıl sonra, üstelik rüyasında fark etmesi saçma; ama her sabah uyanır uyanmaz rüya boyunca Cumhuri'un kürek kadar diliyle yaladığı yüzünü yıkamaya koşması saçma değil.

Cumhuri rüyalarına dadandığından beri hemen her sabah musluktan akan suyun önünde durup avuçlarına bakıyor. Elllerinde kandan eser bile olmadığı halde dehşetten titriyor.

Rüyasındaki Cumhuri o kadar gerçek, dili o kadar pürüzlü ve günahı o kadar taze ki, sanki üstünden hiç zaman geçmemiş.

2

Bütün bunlar, rüyalarının zehirlenmesi yani, hep o genç Madenci'nin yüzünden. Onunla arkadaş olduğundan beri zihninde her gün yeni bir kuyu açılıyor sanki, işlediği ne kadar günah varsa hepsi yıllardır gömüldükleri derinliklerden çıkıyor.

Madenci konuşturuyor onu. Gerçi konuşurmak için bir şey yaptığı yok. Avluda, yanında oturuyor, beraber rakı içiyorlar sadece. Ama genç adamın varlığında anlaşılmaz bir şey var. Havadan sudan konuşurlarken hatırlamak istemediği anlar kelimelere dönüşüp boğazından fıskırıyor. Kelimelerin selini durduramıyor. Yüzyıllarca susmuş da nihayet acısını çıkarıyormuş gibi anlatıyor. Şükran'ı nasıl harap ettiğini anlatıyor mesela, yıllardır evinin yabancı olduğunu, çocuklarına karşı sevgisizlik olmayan ama anlatması güç bir uzaklık hissettiğini ya da babasının ölüm yıldönümlerinde Atlantik'e gidip cebindeki son parayla tanımadığı insanlara rakı ısmarladığını, her gece babasına ölmekte geç kaldığı için küfrettiğini.

Bunları anlatırken sesinde herhangi bir pürüz, bir üzüntü belirtisi olmuyor, sıradan, doğal şeylermiş gibi anlatıyor. Anlattıkça içi boşalıyor, sonra boşalan yeri yavaş yavaş bir keder dolduruyor. Bu yüzden gecenin sabaha

yaklaşan saatlerinde evine dönerken bir şey yere çekiyor onu, ayakları müthiş ağırlaşıyor.

Anlattığı şeyler sadece küçük günahları değil. Her şeyi anlatıyor. İyi günleri, kötü günleri, kendi hikâyesini, başkalarının hikâyelerini.

Bir gece “Hikâyeler insanı kendi kuyusundan çıkarır, başkalarının kuyularına atar,” dedi.

Madenci “Başkalarının kuyuları daha mı iyi?” diye sordu.

“İyi diye bir şey yok. Ama insan kendi hikâyesini bilir, kendi hikâyesinden sıkılır.”

Kendi hikâyesinden sıkılmayı çoktan geçti, artık kahırlanıyor. Arkasında kalan yıllar boyunca yaşadığı ne varsa ona acı veriyor. Hayatı ona acı veriyor. Güzel şeyleri de unutmak istiyor. Güzel şeyleri hatırlamanın ertesi günü mahveden, yıkıcı bir tarafı var.

“Hafızası insanın düşmanıdır,” dedi aynı gece. “Unuttum, kurtuldum sanırsın ama öyle bir şey yok. Yaşanmıştan kurtulmak yok. Toprağa girene kadar takip eder seni olmuş olan.”

“Yapman gereken şeyler de var ama,” dedi Madenci. “Toprağa girmeden önce muhakkak yapman gereken şeyler. Yapmazsan ruhun huzur bulmaz, intihar bile paklayamaz seni.. öyle şeyler.”

Madenci'nin yüzüne baktı. Gri mavi gözleri uçurum olmuş, karanlıktan başka bir şey görünmüyor. Nasıl şeyler diye sorarsa kederinden ölecek sanki, sormadı bu yüzden.

“Yapacaksın o zaman,” demekle yetindi.

“Yaptım zaten,” dedi Madenci.

Der demez gölgeli yüzünde iki ince çizgi gibi duran dudakları sımsıkı kilitlendi.

Devam etsin diye bekledi, etmeyince itiraf zamanı-

nın henüz gelmediğini düşündü. Ama gelecek, mutlaka, ruh taşlaşmadıysa eğer, her günahın gömüldüğü derinlikten çıkacağı bir an gelir. Kendi günahı da, kolayca bağışlanabilecek kadar küçük günahları değil ama, hayatını zehirleyen büyük günahı hafızasının dehlizlerinde zamanını bekliyor. Bu yüzden gerekli gereksiz ne varsa anlatıp duruyor Madenci'ye.

Pehlivan'ın oğullarının sesleri duyuldu karşı evden, şehir dışındaki çiftliklerinden yorgun argın eve geldiler, perdesi aralık pencerenin önündeki masaya oturdular, karıları yemeklerini getirdi, yediler, ardından ışıkları söndü. Üst kattaki otel müşterilerinden biri gürültüyle camı kapattı. Arkalarında kalan caddeden eczacı Oktay'ın motosikletinin kesik pat patlarıyla geçtiğini duydular.

Mürşit, Madenci'nin yüzünde gördüğü acı nedeniyle dağılmıştı, kendini şehrin seslerine verdi. Oktay'ın bu saatten sonra kimse gelmez diyerek evine gittiğini düşündü. Ne zaman nöbetçi olsa öyle yapıyor, tezgâhın arkasındaki döner koltuğunda uyuyor, bazen müzik dinliyor, şarkıcıların arada ağdalı seslerle şiir okudukları tuhaf şarkılar, sonra telefonunu yazdığı kâğıdı kapıya asıp gidiyor. Gündüzleri de eczanesinde doğru dürüst durduğu yok. Kalfası askere gitti, yeni birini de almadı, kâğıt ikide bir kapıya asılmaktan aşındı artık, üstündeki yazılar okunmaz oldu. Hiç kimse Oktay'a nöbetçi olduğu gecelerde niye eczanede durmadığını sormuyor, sessizce kabulleniyorlar, herkes verilenle yetiniyor, üstünü arayan yok.

Şehrin seslerini dinlerken Oktay'ın hemen her gece karısını dövdüğünü ve bunu zevkle anlattığını, adamı hiç rahatsızlık duymadan dinlediğini hatırladı. İlk kez fark etti bunu. Oktay'ın dayak hikâyelerini sıradan bir olaymış gibi dinlemiş hep. Kendine şaşırırdı, sonra şaşıracak bir şey yok diye düşündü, şiddet burada olağan bir hal.

Madenci'nin gelişiyile birlikte yalnız rüyaları zehir-

lenmedi, eskiden hiç dikkat etmediği şeyler de gözüne girer oldu. Sekiz senedir tanıdığı kuruyemişçi Şakir'in bir elinin yanık iziyle kaplı olduğunu da yeni fark etti mesela. "Ne oldu senin eline?" diye sordu. Şakir "Çocukken tandıra düştüm," dedi. Sekiz senedir sormak aklına gelmedi mi demedi.

Şükran'a hiç elini kaldırmadığını düşündü sonra; ne Şükran'a ne çocuklarına. Kimseye el kaldıracak hali olmadığı için kaldırmadı. İnsanın karısına el kaldıramamasının iyiye işaret sayılmayacağı bir hayatı var.

Sert bir rüzgâr esti, avludaki güdük ağaçların kuru cansız dalları hışırdadı. Önlerinden yarasaya benzer bir şey geçti hızla, bitişik avlunun kömürlük çatısının arkasında kayboldu. Bir kamyon inleyerek vites değiştirdi. Mahallenin başıboş köpeklerinden biri uludu.

İnsansız sesler sardı dünyayı, derken kaskatı bir sessizlik. Sanki şehir ölmüş.

Madenci birdenbire "Mecburdum," dedi. "Bana olanlar önemli değil ama Arzu'ya yazık oldu."

Gerisini getirmede. Bu kadarını söylediğine bile pişman olmuş gibi, hızla yarım bıraktığı kebab paketini aldı, avlunun yıkık duvarının üstüne koydu. Tuhaf aralıklardan, gizli köşelerden çıkıp gelen kediler kebaba üşüştü gene.

Her gece kedilerin birbirleriyle hırlaşarak kalan kebabı yemelerini seyrederdi, o gece seyretmedi.

"Yorgunum," dedi. "Yatayım en iyisi."

İçeri girdiler. Lobi loştu, eşya bile uyuyordu. Mürşit dış kapıya gitti. Tam çıkıyordu, Madenci arkasından seslendi.

"Mürşit Abi!"

Mürşit durdu, dönüp baktı.

"Başkalarının kuyuları daha fena," dedi Madenci. "Elimde olsa kendi kuyumda boğulurdum."

Acı acı gülümsedi, sonra boşver der gibi bir hareket yaptı, merdivenlerde kayboldu.

O geceye kadar birlikte vakit geçiren iki adamdılar. Bu konuşmalardan sonra derin bir şey oldu aralarında. Mürşit, Madenci'nin yakışıklı yüzünde koyu bir gölge gördü, tanıdığı bir şeydi, aynada sık sık karşılaşıyordu bir benzeriyle. Böylece ikisinin de içlerindeki boşluğu benzer bir kederin doldurduğunu anladı. Onları birbirlerine yaklaştıran şey de bu oldu, keder. Aslında kederden çok günahlarının altında ezilmeleri.

O geceden beri ikisi de kendilerini ait oldukları galaksiden koparak uzaklaşan, yavaş yavaş sönen birer yıldız gibi yalnız ve yok oluşa yazgılı hissediyorlar. Bu yüzden anlaşıyorlar.

3

Sabah yine Cumhuriyet'in dilinin pürüzlü, yapışkan hissi gidinceye kadar yüzünü yıkadı. Su buz gibiydi. Elleri, yüzü dondu. Ayakları çıplaktı, taşın soğuğu içine işliyordu. Evde bir tek oturma odasında soba yanıyor. Ya tağa mı dönsün, sobanın başında ısınsın mı ya da otele gidip yıllardır birbirini takip eden boğucu günlerin bir yenisine mi başlasın, karar veremedi. Hepsi aynı ölçüde yorucu. Ruhunun yorgunluğu varlığının bir parçası oldu çoktandır.

Yüzünü kurularken içeriye kulak verdi. Mutfaktan karısıyla oğlunun sesleri geliyordu. Yanlarına gidinceye kadar neşeli konuşmaları devam edecek. O gelince susacaklar, Mürşit'in yüzündeki keder neşelerini solduracak. Yanlarına gitmedi bu yüzden.

Aynaya biraz daha yaklaşıp kendine baktı.

Bir süredir neşe yutucu biri olduğunu düşünüyor, yüzünde etrafındaki neşeyi çekip yutan bir kara delik var sanki. Ne olduğunu bilemiyor ama bir şey var. Belki burununun iki yanından çenesine uzanan iki derin çizgi, belki ağızdaki asimetri, kaşlarının kırgın kıvrılışı ya da bakışlarındaki acı. Her ne ise, varlığında rahatsız edici bir şey var. Ne zaman aynaya baksa içi ağrıyor. Kendini boşlukta dönerek ona buna sapanan, sahipsiz bir hançer gibi his-

sediyor. Çevresindekilerin küçük dünyalarına zarar veriyor, sebepsiz kederiyle herkesi yaralıyor.

Şükran'ın "Çevirsene Özgür, yandı," dediğini duydu. Ekmek kızartıyorlardı, kokusu Mürşit'e kadar geldi. Buzdolabı açıldı. Özgür tereyağını çıkarıyor diye düşündü, tereyağlı kızarmış ekmeği çok sever. Şükran âdeti olduğu üzere televizyonu açtı, ev birden sabah haberlerini okuyan spikerin canlı sesiyle doldu.

Yine çok erken kalkmışlar diye düşündü Mürşit, hep erken kalkıyorlar.

O da bir zamanlar erken kalkardı.

Dünyadan henüz elini eteğini çekmemişken, hayat denen belirsiz ve cıva gibi akışkan şeyi hâlâ bir ucundan tutmaya çalışırken, oğlu üç dört yaşlarında, sarı kafalı, sevimli bir oğlanken, kızı insanı ağlatacak kadar masum bir çocukken, otel itibarını kaybetmemişken daha, bu yüzden iş bitmeyecek kadar çokken ve o hayatının çürüdüğünü, bir yere varmayan bu koşuşturmanın sonunda benliğinin kendisini terk edeceğini, geriye içinden yavrusu çıkmamış bir kuş yumurtasının çıtır çıtır kırılan, kurumuş kabuğu kadar değersiz bir şey kalacağını kabul etmeye yanaşmazken sabahları erkenden gözünü açardı. Yine de Şükran ondan önce kalkmış, camları açıp evi havalandırmış, kahvaltıyı hazırlamış, Özgür'e ekmeği kızartıp tereyağı sürmüştü olurdu.

Şükran çok gençti o zamanlar ve bakır rengi, ışıltılı saçlarını hep atkuyruğu yapardı. Mürşit geceleri karısının oyalı yemenisini çıkarıp su gibi akan gür saçlarını elinin bir hareketiyle çözmesinden, sonra başını sallayıp omuzlarına dağıtarak yatağa girmesinden hoşlanırdı. O yıllarda Şükran'a karşı daha başka, daha derin bir şeyler de hissetmesi gerektiğini düşünüyordu ama hissedemiyordu. İlk gençliğinin aşkı andıran, hafif duyguları sayılmazsa hiç

âşık olmadığı için tam ne hissetmesi gerektiğini de bilemiyordu, bu yüzden hissettiği kadarıyla yetiniyordu.

Evin neşesini yutmaya başlamamıştı daha. Gerçi o zamanlar evin pek de neşeli olduğu söylenemezdi. Babası hastaydı, her gün biraz daha kötüleşiyordu. Bu yüzden ev neşesiz, tatsız, bunaltıcıydı ama havasında bu bunaltıya uymayan, şaşırtıcı bir yaşama inadı vardı. Mürşit bu inadı fazla ısrarlı, hatta gereksiz buluyordu. Gerçi yaşamayıp ne yapılacağını da bilmiyordu, bunu pek düşünmek istemiyordu, düşünürse dayanamamaktan, içinin yine alıp başını gitme isteğiyle dolmasından korkuyordu. Kendini bütün sıkıntılara rağmen aksamadan yürüyen bu hayatın dışında tutuyordu sadece, sebebini kavramakta zorluk çektiği hayata uzaktan bakıyordu.

O bu yaşama inadının çok saçma olduğunu düşünürken Şükran berbat hayatından şikâyet etmeyi aklına bile getirmiyordu. Hayatı çözmüş, kabullenmişti çünkü, hayat böyle bir şeydir, eziyettir, sıkıntıdır, dertler bütünüdür, kaderin en sevdiği şey oyundur, felek kahpedir ve kahpe felekle, oyunbaz kaderle kavga etmenin bir faydası yoktur.

Her şeye yetişiyordu Şükran, yorulmak nedir bilmiyordu. Mürşit'in felçli babasına bakıyordu mesela, vücudunu sabunlu bezle siliyordu, yatak yarası olmasın diye pudralıyordu, bacaklarını yirmişer kez kaldırıp indiriyordu, sakallarını tıraş ediyordu, tırnaklarını kesiyordu. Babası yatağa düşünce kiblesini kaybeden annesinin hızsızluklarına gık demeden katlanıyordu. Eskiden güçlü bir kadın olan annesi dirayetini kaybetmişti. Şükran'ın aksine, başta kader olmak üzere her şeyden şikâyet ediyordu. Şükran bütün bu yorucu işlerin arasında çocuklarını da itinayla büyütüyordu. Hatta Mürşit'in birkaç ay arayla evlenen ve şehrin kendinden daha ölgün, daha çorak ilçelerine yerleşen iki kız kardeşinin dertlerine bile çare bulmak için çabalıyordu.

Mürşit en çok buna tahammül etmekte zorlanıyordu. Hasret'le Gurbet onun en büyük hayal kırıklığıydı çünkü, gittiği yerden onlar için geri dönmüştü, başlarında erkek lazım olduğu için. Babasının yerine geçmişti, ikisini de okutmak için didiniyordu. Ama Hasret ve Gurbet evlenerek evden kaçtılar, evin acı tortusunu ona bıraktılar.

Kız kardeşlerinin adları oldum olası çok saçma geliyor ona. İnsan kızlarına neden böyle acı duygular uyandıran adlar koyar ki? Babasına niye bu adları koyduğunu sordu bir gün.

“Çünkü evlenip gidecekler,” dedi babası. “Bugün varlar, yarın yoklukları kalacak evde.”

Gidecekler. Kız evlatlar gider, özgür değildirlere, asla olmazlar ama yine de giderler, bir kafesten başka bir kafese. Erkek evlatlar kalır, evlerin özgür demirbaşlarıdır onlar.

Babasına, gitmek isteyen asıl benim diyemedi; başka bir kafese değil ama, bu kafesten sonsuzluğa gitmek istiyorum.

Gidemedi, sonsuzluk içinde kaldı.

Babasına kendi adını koyarken ne düşündüğünü sormadı. Gençliği boyunca yediği azarlardan biliyordu çünkü.

“Serserilik etme, adına layık ol, kardeşlerine yol göster.”

Babasının bu sözünü her hatırladığında kendine hangi yolu diye soruyor. Hayat başı sonu belirsiz, bulut gibi dağınık, ansızın yön ve biçim değiştirme yeteneğine sahip bir şey. Hayat tanımlanamayan bir şey. Hatta belki sadece bir fikirdir hayat, daha ötesi değildir. Böyle tanımsız bir bulutta nasıl bir yol olabilir ki? Hem bir yol bulabilse önce kendi giderdi arkasında izini bile bırakmadan.

Babası ilk torunu olmasına ve çok sevmesine rağmen

men Elvan'ın adını pek önemsememişti, kız torundu sonuçta. “Güzel,” demişti sadece, Şükran “Elvan olsun dedik baba, siz ne dersiniz?” diye sorduğunda. Ama Özgür doğduğunda hâlâ hayattaydı ve tümüyle çarpılmış ağızından güç bela bir cümle çıkmıştı.

“Oğluna öyle bir ad koy ki evladım, manasını ömrü boyunca taşısın.”

Mürşit öyle yaptı ama koyduğu ad babasını hiç mutlu etmedi. Özgürlük babasının pek sevdiği bir şey değildi.

Hasret'le Gurbet adlarının yükünü kendileri taşımadılar, eve bıraktılar. Bu neşesiz evi, ikide bir ağlayan hasta babayı ve gözleri artık her şeyde ölüm ve acı gören anneyi Mürşit'le Şükran'a, daha çok da Şükran'a bırakarak gittiler, kendi hayatlarını kurdular. Sözde ikisi de seyerek evlendi. Bu aşkıdan ölüncesine sevmeler gerçek miydi, yoksa sıkıntı ve hastalık dolu evden kurtulmak için en kolay yol muydu Mürşit hiç emin olamadı bundan; ama yine de evlenip gidebilmeleri, kendi boktan hayatlarının iplerini ellerine almaları, içinde kendinden bile gizlediği bir kıskançlık bıraktı.

Babasının evinde oturuyorlardı o yıllarda. Babasının evinin mutfağı genişti, aydınlıktı.

Babası öldü. Ardından ölesiye huysuz annesi öldü. Şimdi daha küçük bir evdeler. İşler iyi gitmedi, babasının evini sattılar. Pek aydınlık olmayan, rutubetli bir eve kiraya çıktılar. Karanlık bir bulut gelip hayatlarının tepesine oturdu, yıllardır gitmiyor. Ama ne karısı ne çocukları görüyor bunu. Göremezler de. Çünkü bulut değil aslında, Mürşit'in bunalan, kararmış ruhunun bir yansıması.

Elvan'ı evlendirdiklerinden beri Şükran'la Özgür onu kahvaltıya beklemiyorlar. Sessiz bir anlaşma oldu aralarında. Mürşit'e evin reisi gibi davranmaktan vazgeçtiler. Evde bir şey kırıldı, çöktü. Zaten pek de sağlam olduğu söylenemezdi. Ama şimdi her şey dağıldı dağıla-

cak bir halde. Ana oğul her sabah mutfağa zorla sığıştırdıkları, üstü kavanozlar, poşetler, kap kacak dolu masada, diz dize oturup sahandaki yumurtaya ekmek banarak, zeytin çekirdeklerini avuçlarına tükürerek, çay bardaklarında yağlı parmak izlerini bırakarak, mırıl mırıl konuşarak, birbirlerine güvenerek, yakınlaşarak, birbirlerine Mürşit'ten dert yanarak kahvaltı yapıyorlar. Mürşit'in onları kendinden uzaklaştıran amaçsızlığını, düzensiz düzenini sonunda kabullendiler. Ama kabullenmeleri acı çekmedikleri anlamına gelmiyor. Özgür'ün acısı gerginliğe dönüştü, Şükran'ınki sessizliğe. Elvan acı çekiyor mu bilmiyor, yıllardır kızıyla oturup konuştuğu yok.

Bazen kendini müthiş suçlu hissediyor. Kendi başına üstesinden gelemiyor bu hissin. Karısı bir şey söylesin, içini kaplayan bu ağırlı hissi gidersin istiyor.

“Şükran niye yüzün gülmüyor?” diyor.

Şükran eskiden “Gülüyor, niye gülmesin ki?” derdi. Ardından gülümsemeye çalışırdı. Bu hali Mürşit'in suçluluk hissini ikiye katlardı. Şükran artık cevap vermiyor, sadece eskimiş bir kırgınlıkla bakıyor. Yüzünde hep bir hüznün kalıntısı var. Mürşit bu suskunluğu, bu çaresiz kabullenışı kaldırmakta çok zorlanıyor.

Ona yüzünün niye gülmediğini sorduğunda somut, anlaşılır, makul bir tartışmaya zemin oluşturacak bir şey söylemesini, aralarında öfkeli de olsa bir hayat belirtisi doğmasını bekliyor. Ama mücadeleyle geçen bunca yıldan sonra Şükran'ın ona söyleyecek sözü kalmadı. Zaten söylese de Mürşit gereğini yapamaz. En fazlası sessizce çıkıp otele gider, karısı gene kendi mutsuzluğuyla baş başa kalır. Hem mutsuzluğunun asıl nedeni Mürşit, onun bu sonsuzca kederli hali.

Şükran'ın acı çektiği uykusunda belli oluyor en çok. Bir süredir tuhaf bir huy edindi. Uyurken bir kolunu havaya kaldırıyor “Ah!” diye derinden inleyerek bırakıyor.

Sanki uçurumun başında bir dala tutunmuş da gücü tükenince bırakıyor elinden. Kolu çoğu zaman Mürşit'in yüzüne düşüyor. Kaldırıp yavaşça yorganın üstüne bırakıyor, usulca okşuyor. Karısının kimbilir nasıl bir kâbusla titreyen gözkapaklarına üzüntüyle bakıyor, acısını gidermek elinden gelmediği için kahroluyor.

Bazen Şükran'ın kendi yüzüne düşüyor kolu, sıçrayarak uyanıyor. Mürşit "Bir şey yok Şükran, uyu," diyor "rüya gördün herhalde." Karanlıkta göz göze geliyorlar, acıklı bir şey oluyor. Karısının bu tuhaf huyunun farkında olduğunu ve utandığını anlıyor.

Şükran Mürşit'ten henüz nefret etmiyor, onu hâlâ seviyor. Ama Mürşit bu sevginin içinde bir yerde taşlaştığını, artık canlı olmadığını biliyor. Şükran onu çok eskide kalmış bir hatırayı sever gibi seviyor artık. Karısının ona duyduğu kırgınlık yıllar içinde bir tür hissizliğe dönüştü. Gece uyanıp göz göze gelmeleri sayılmazsa aralarında bir duygu alışverişi kalmadı. Normal hayatlarını yürütüyorlar, konuşuyorlar, yüksek sesle tartışıyorlar, hatta bazen seviştikleri bile oluyor. Ama sözleri de tenleri de birbirine değmiyor, yanlarından geçip gidiyor.

Bunun böyle devam edemeyeceğini bilmek Mürşit'i avutuyor. Yakında bana düşman olacak diye düşünüyor, hissizleşme böyle yapar insanı, önce sevgiyi taşlaştırır, değiştirir, sonunda düşman eder. Şükran'ın düşmanlığından korkmuyor, aksine onun sırtındaki sevgi yükünü tamamen kaldıracığı için seviniyor.

Karısını seviyor. Yalan değil, hakikaten seviyor, oğlunu ve kızını da. Ama onlara duyduğu sevgi kavanozda bir cenin sanki. Kalbinden parmaklarına kadar bütün unsurlarıyla tamam; ama ölü. Ne zaman öldü bu şey, ölü mü doğdu, niye böyle diye soruyor kendine.

Bazen bildiğini düşünüyor, duygusuzca, hatta zalimce açıklıyor. Diyor ki, beni bu dar hayata onlar mahkûm

etti. İçimdeki şeyi öldürdüler. Onlar dediği sadece karısı ve çocukları değil, onu saran her şey; ev, otel, diğer insanlar, şehir, dağlar hatta hava. Bunda biraz haklılık payı olsa da durumunu açıklamaya yetmiyor. Bu yüzden hiçbir cevap sorularının karşılığı olmuyor. Hayatının tamamı, hatta varlığının öncesi bile ailesine yaptığı bir haksızlık gibi görünüyor gözüne. Böyle zamanlarda içinin ağrısına dayanamıyor, rakı makı da kâr etmiyor. Eşya deposuna kapanıyor, karanlıkta yorgunluktan bitene kadar ağlıyor. Bu çok sık olmuyor. Sık olsa ya ölür ya da bir şekilde yenilenir. Ama ikisi de olmadığı için kederi her geçen gün artıyor.

Keşke karımın sevgisini minnetle kabul edecek kadar normal bir adam olabilseydim diye düşünüyor. Ama her sabah alıp başını gitmek niyetiyle uyanıp ancak iki yüz metre gidebilen, gecelerini puslu ve soğuk bir gökyüzünün altında, kederinden ölecek bir madenciyle rakı içerek geçiren ve kendi ölümünü hayal ederek zamanını tüketen bir adama normal denemez. Ruhu kanser oldu çoktan ama ölemiyor, bedeni içtiği onca sigara ve içkiye rağmen öküz gibi sağlam.

Şükran her sabah Elvan'a gidiyor, evlendiğinden beri. Kızı, bakışları tenkit kaynayan kayınvalidesine mahcup olmasın diye evini derleyip topluyor. Elvan'ın hamile kalmasını dört gözle bekliyor. Bir torunu olursa hüznünden kurtulacak, hayatının torununa bakmak gibi sahici bir amacı olacak. O zaman Mürşit'ten daha kolay nefret edecek, sevgisinin tümünü ona bağlı olan kişilere, çocuklarına ve torununa verebilecek, Mürşit'in ağırlığından kurtulacak.

Elvan arada bir kocasıyla yemeğe geliyor. Şükran gündüzden haber veriyor, soğuk bir sesle akşam evde olmasını istiyor. Mürşit kızını üzmemek istemiyor. Bu yüzden sevmek için çaba göstermediği damadına tahammül etmeyi tercih ediyor.

“Hayat, kayaç katmanları gibi parçalarına ayrılan değersiz bir kütledir.”

Edebiyatımızın sözünü sakınmayan kalemi Ayfer Tunç, yazarlık hayatının 25. yılında sarsıcı bir romanla karşımızda.

Hayatı “yolcu” olarak yaşamak isterken baba mirası otelin işletmecisi, ailesinin “reisi” olmak zorunda kalan Mürşit, her geçen gün tamahkârlaşan bir şehirde, gerçek dostluğu İstanbul’da bıraktığı hayaletlerden kaçarak Mürşit’in oteline sığınan Madenci’de buluyor. İki arkadaşın dünya algısı, okuyucuya Türkiye tarihindeki utanç sayfalarının bir özetini sunuyor.

Arka planı toplumsal facialar, kitlesel cinnet hikâyeleriyle örülen *Dünya Ağrısı*’nda, geçmişle hesaplaşma cesaretini gösteren insanları yaşadıkları toplumdan ayıran sınır imleniyor.

Dünya Ağrısı kelimelerle sıkılmış bir yumruk.

Böyle bir şehirde sır saklamanın imkânsız olduğunun farkında değil. Öğrenecek elbet, bir gün şehir dediği şeyin birbirini gözleyen sayısız gözden ibaret olduğunu o da anlayacak. Ama buna çoktan alışmış olacak ya da daha fenası başkaların gözleyen sayısız gözden biri haline gelecek. Babamın oğlu o olmalıydı diye düşünüyor, ben, oğlum gibi bir oğul olsaydım babam mutlu ölürdü; oğlum babamın istediği gibi bir oğul olduğu için ben mutsuz öleceğim.

#yalnızlık #hüsran #cinnet #hesaplaşma #babaoğul

 can

can yayinlari.com | | | can yayinlari

roman

ISBN: 978-9953-03-1928-6

9 789750 719288